

тів-іноземців до навчання в медичному закладі, сформувати в них зацікавленість вивченням предмета, уніфікувати навчальний процес і підвищити якість знань.

Список використаної літератури

1. Батанина Н. А. Проблемы адаптации иностранных студентов и пути их решения в НГУЭУ / Н. А. Батанина // Научные записки НГУЭУ. – 2008. – № 1. – С. 45-49.
2. Гасюк Н. В. Шляхи вдосконалення методичної діяльності та її значення в освітньому процесі студентів-медиків: матеріали Всеукр. навч.-наук. конф. з міжнар. участю, 26 берез. 2015 р. / Н. В. Гасюк, О. П. Ступак, О. М. Бойченко. - Полтава, 2015. – С. 48-49.
3. Ждан В. М. Місце та роль самостійної роботи студентів в кредитно-модульній системі організації навчального процесу / В. М. Ждан, В. М. Бобирьов, О. В. Шешукова [та ін.] // Медична освіта. – 2011. – № 2. – С. 52-54.
4. Киричок Л. Т. Про доцільність внесення деяких коректив до навчального плану з історії медицини / Л. Т. Киричок, Т. В. Ганзій. - Тернопіль: Укрмедкнига, 1999. – № 2. – С. 37-38.
5. Івакін С. Т. Особливості організації викладання предметів в медичних навчальних закладах / С. Т. Івакін // Медична освіта. – 2012. – № 3. – С. 178-180.
6. Досвід викладання англійською студентам мікробіології, вірусології та імунології на сучасному етапі розвитку медичної освіти в Україні: матеріали Всеукр. навч.-наук. конф. з міжнар. участю, 26 берез. 2015 р. / Г. А. Лобань, І. В. Комишан, О. В. Ганчо [та ін.]. - Полтава, 2015. – С. 147-149.
7. Сніжко С. С. Психологічні фактори підвищення якості підготовки студентів-іноземців у медичному вузі / С. С. Сніжко, І. М. Шевчук // Досвід впровадження кредитно-модульної системи організації навчального процесу у вищих навчальних закладах України III-IV рівня акредитації: наук.-метод. конф., 28 березня 2012 р.: тези доп. – Івано-Франківськ, 2012. – С. 45-46.
8. Титаренко С. А. Особливості організації навчально-виховного процесу зі студентами-іноземцями у медичному вузі: матеріали доп. навч.-метод. конф. / С. А. Титаренко. - Полтава, 2003. – С. 102-106.

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ВИКЛАДАННЯ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І ПІДВИЩЕННЯ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ ВНЗ

Погребняк О.І.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

У статті розглядаються найбільш ефективні інноваційні підходи до вдосконалення якості підготовки лікарів у вищій школі. Доведено, що ефективність формування здорового способу життя залежить від інтеграції та координації зусиль державних і громадських організацій.

Ключові слова: інноваційні підходи, фізичне виховання, вища школа, сучасні лікарі.

Якісно нова стадія усвідомлення сутності фізичного виховання взаємопов'язана з впливом на духовну сферу людини як засобу інтелектуального, морального, естетичного виховання. У сучасних публікаціях пріоритет надано руховій активності, її нормам, здоровому способу життя людини фактично окремо від її особистісних якостей [2; 4].

Метою нашого дослідження є вивчення стану фізичної підготовленості студентів медичного та стоматологічного факультетів і впровадження інноваційних підходів до вдосконалення якості підготовки майбутніх лікарів.

Досліджуючи проблему викладання фізичного виховання у вищому навчальному закладі, викладачі відповідної кафедри ВДНЗУ «УМСА» провели анкетування 120 студентів (I-II курси) з метою визначення мотивів і інтересів у сфері фізичного виховання та спорту, а також ціннісного ставлення до свого здоров'я і здорового способу життя, ролі рухової активності у формуванні фізичної та моральної культури студентів.

У процесі спілкування, а також конкретних дій (участь у змаганнях, заняття в спортивних секціях) ми визначили критерії сформованості інтересу, зацікавленості, а головне - необхідності введення здоров'язберігальних дисциплін при підготовці студентської молоді до майбутньої професії лікаря.

У результаті проведеної роботи нами виділені етапи формування й удосконалення якості підготовки лікарів у сучасних умовах:

– мотиваційно-цільовий етап, коли особистість спрямована на потребу здобуття професії лікаря, усвідомлюючи при цьому наявні недоліки;

– аналітико-синтетичний етап, пов'язаний з умінням студентів аналізувати результати власної діяльності, причини успіху і невдач, співвідносити їх із характером функціонування педагогічної системи ВНЗ у цілому;

– організаційно-діяльнісний етап, на якому студенти виявляють уміння здобувати знання про професію з різних інформаційних джерел, оперувати ними, застосовувати у вирішенні життєвих труднощів, проблем професійного становлення;

– контрольньо-оцінювальний етап, на якому оцінюються і корегуються вміння студентів планувати, здійснювати корекцію власної діяльності, оцінювати її продуктивність і вносити необхідні корективи в процес самовиховання.

Специфіка фізкультурної діяльності – це комплексна дія на особистість, яка включає роботу, за якої фізичні навантаження суттєво змінюють психоемоційну сферу, задовольняють потребу в самоствердженні та самореалізації. На відміну від усіх інших форм дозвілля фізичне виховання, крім інтелектуальної і психоемоційної, має і фізичну складову, тим самим виступаючи сильнішим засобом дії на молодий організм. Заняття фізичним вихованням формують особистість, вчать боротися з власними слабкостями, формують навички здорового способу життя, розвивають не тільки необхідні фізичні якості, а й морально-вольові якості характеру (сміливість, рішучість, волю до перемоги), становлять методичний інструментарій впливу на вдосконалення якості підготовки сучасних лікарів.

Прагнення здорового способу життя, занять фізичною культурою і спортом, уміння долати труднощі і перемагати виховується тривалою копіткою працею викладачів кафедри фізичного виховання. Успішне здійснення про-

цесу вдосконалення якості підготовки до професії лікаря неможливе без активної цілеспрямованої діяльності викладачів фізичного виховання, що підтвердилося під час проведеного експерименту. У ході дослідження з'ясовано, що на заняттях із фізичного виховання використовується низка засобів, спрямована на вдосконалення якості підготовки майбутніх лікарів.

Упровадження в навчальний процес дисциплін здоров'язберігального спрямування помітно вплинуло на якість підготовки майбутніх спеціалістів медичної галузі. Так, у експериментальних навчальних групах, у яких заняття проводили викладачі – організатори експерименту, кількість оцінок «5» і «4», одержаних студентами на екзаменах, на 30% вища, ніж у цілому по академії. Поняття «здоров'язберігальні технології» об'єднує в собі всі напрями діяльності загальноосвітнього закладу щодо формування, збереження та зміцнення здоров'я учнів. Під здоров'язберігаючими технологіями сучасні вчені розуміють:

– сприятливі умови навчання (відсутність стресових ситуацій, адекватність вимог, методик навчання та виховання);

– оптимальну організацію навчального процесу (відповідно до вікових, статевих, індивідуальних особливостей і гігієнічних норм);

– повноцінний та раціонально організований руховий режим.

Слід зазначити, що впровадження здоров'язберігальних технологій пов'язане з використанням медичних (медико-гігієнічних, фізкультурно-оздоровчих, лікувально-оздоровчих), соціально-адаптованих, екологічних здоров'язберігальних технологій і технологій забезпечення безпеки життєдіяльності.

Сутність здоров'язберігальних і здоров'яформувальних технологій постає в комплексній оцінці умов навчання та виховання, які дозволяють зберігати наявний стан молоді, формувати вищий рівень здоров'я, навичок здорового способу життя, здійснювати моніторинг показників індивідуального розвитку, прогнозувати можливі зміни здоров'я і проводити відповідні психолого-педагогічні, корегувальні, реабілітаційні заходи з метою забезпечення успішної навчальної діяльності та її мінімальної фізіологічної «вартості», поліпшення якості життя суб'єктів освітнього середовища.

Отже, ефективність формування здорового способу життя залежить від інтеграції та координації зусиль державних і громадських організацій, релігійних організацій у сфері формування здорового способу життя, а також від розробки інформативно-освітніх програм, тренінгів, орієнтованих на формування життєвих навичок, які ведуть до збереження, зміцнення та відтворення здоров'я. Формування в студентської молоді здорового способу життя і стійких здорових навичок, свідомого ставлення до власного здоров'я та рівня фізичної підготовленості є найголовнішим соціальним завданням студентського співтовариства. Слід зазначити, що у ВДНЗУ «УМСА» цей процес здійснюється на підставі новітніх здоров'язберігальних технологій і є важливою складовою професійної компетентності сучасного лікаря.

Перспективи подальших наукових розвідок у цьому напрямі передбачають досконале вивчення роботи інших ВНЗ України з метою підвищення ефективності занять фізичною культурою і спортом, розробки заходів удосконалення підготовки майбутніх лікарів до професійної діяльності.

Список використаної літератури

1. Баканова А.Ф. Формирование здорового способа жизни студенческой молодежи / А.Ф. Баканова // Физическое воспитание студентов. – 2011. – №6. – С.8 – 11.
2. Бойченко Т.В. Валеологія – мистецтво бути здоровим / Т.В. Бойченко // Здоров'я та фізична культура. – 2005. – №2. – С. 1-4.
3. Карпенчук С.Г. Теорія і методика виховання: навчальний посібник (для студентів педагогічних вузів) / С.Г. Карпенчук. - К.: Вища школа, 2005. – 313 с.
4. Круцевич Т.Ю. Фізичне виховання як соціальне явище / Теорія і методика фізичного виховання ; за ред. Т.Ю. Круцевич. - К.: Олімпійська література, 2008. – С.27-46.

УДОСКОНАЛЕННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ЗДІБНОСТЕЙ ДИТЯЧОГО СТОМАТОЛОГА НА ПІСЛЯДИПЛОМНОМУ ЕТАПІ ОСВІТИ ШЛЯХОМ СТВОРЕННЯ «СТОМАТОЛОГІЧНОГО» СПЕКТАКЛЮ

Поліщук Т.В., Труфанова В.П., Казакова К.С., Шешукова О.В.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Сучасні вимоги суспільства до освіти активують потребу в удосконаленні технологій навчання у вишах, медичних зокрема. Під впливом інтеграційних процесів посилюється зв'язок різних галузей науки та практики, що позитивно впливає на якість навчання фахівців. Підготовка дитячого стоматолога на етапі післядипломної освіти передбачає інтеграцію стоматології, педіатрії та педагогіки. Адже конкурентоспроможність фахівців на сучасному ринку праці, досить жорсткому й вимогливому, значною мірою залежить від рівня їхньої фахової підготовки, досвіду практичної роботи і рівня комунікації.

Ключові слова: дитячий стоматолог, лікарі-інтерни, курсанти, практичні навички.

Актуальним питанням сьогодення є надання якісної стоматологічної допомоги дитячому населенню, що однаковою мірою залежить як від клінічних знань, так і практичних навичок лікаря, а також уміння позитивно психологічно впливати на дитину. Під час стоматологічного прийому надзвичайно важливою є наявність саме психологічної взаємодії з дитиною, тому на післядипломному етапі навчання на циклі «Дитяча стоматологія» під час викладання матеріалу цим аспектам приділяється посилена увага.

Головним завданням у професійній діяльності лікаря-стоматолога дитячого є вміння донести до широких